

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul IX — Nr. 39

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 11 martie 1997

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRÂRI ALE SENATULUI		★	
9. — Hotărâre privind instituirea unei comisii pentru elaborarea propunerilor de modificare a Regulamentului Senatului.....	1-2	Decizia nr. 27 din 11 februarie 1997 referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 și ale art. 330 ¹ din Codul de procedură civilă.....	5-7
DECRETE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
64. — Decret privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945”.....	2	84. — Ordin al ministrului transporturilor privind modificarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 215/1996	7
65. — Decret privind acreditarea unui ambasador.....	2		
67. — Decret privind numirea în funcție a unor judecători la Curtea Supremă de Justiție	3	382. — Ordin al ministrului de stat, ministrul finanțelor, pentru modificarea și completarea Normelor metodologice nr. 15.901/1996 de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1996 privind acordarea unor îlesniri referitoare la majorările de întârziere	8
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 127 din 23 octombrie 1996	3-4		
Decizia nr. 36 din 25 februarie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.....	4-5		

HOTĂRÂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind instituirea unei comisii pentru elaborarea propunerilor de modificare a Regulamentului Senatului

În temeiul art. 30 alin. (1) și (2) și al art. 31 din Regulamentul Senatului,

Senatul hotărăște :

Articol unic. — Se constituie Comisia pentru elaborarea propunerilor de modificare a Regulamentului Senatului, având următoarea componență:

1. Corneliu Turianu Grupul parlamentar al Partidului Național Tărănesc Creștin Democrat
2. Cazimir Ionescu Grupul parlamentar al Partidului Democrat
3. Doru Ioan Tărăciță Grupul parlamentar al Partidului Democrației Ecologice din România

4. Constantin Müller Grupul parlamentar al Partidului Liberal
 5. Gábor Kozsokár Grupul parlamentar al Uniunii Democrate
 Maghiare din România
 6. Augustin Crecan Grupul parlamentar al Partidului Unității Naționale
 Române
 7. Dumitru Badea Grupul parlamentar al Partidului România Mare.

PREȘEDINTELE SENATULUI
PETRE ROMAN

București, 5 martie 1997.
 Nr. 9.

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“

În temeiul art. 94 lit. a) din Constituția României și al prevederilor Legii nr. 68/1994 privind înființarea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“, având în vedere propunerile ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Pentru serviciile militare aduse statului român în timpul celui de-al doilea război mondial, se conferă medalia „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945“ unor veterani de război din județul Botoșani, prevăzuți în anexa*) care face parte integrantă din prezentul decret.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
 Constituția României, contrasemnăm
 acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

București, 25 februarie 1997.
 Nr. 64.

*) Anexa se publică ulterior.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind acreditarea unui ambasador

În temeiul art. 91 alin. (2) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Domnul Marcel Dinu se acreditează în calitatea de ambasador extraordinar și plenipotențiar al României în Republica Moldova.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
 Constituția României, contrasemnăm
 acest decret.

PRIM-MINISTRU
VICTOR CIORBEA

București, 26 februarie 1997.
 Nr. 65

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind numirea în funcție a unor judecători
la Curtea Supremă de Justiție

În temeiul art. 94 lit. c) și al art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și al art. 13 din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, având în vedere propunerile Consiliului Superior al Magistraturii,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se numesc în funcția de judecător la Curtea Supremă de Justiție următorii magistrați:

— Dragoș Anton Bărcănescu	— Margareta Ionescu
— Ruxandra Neagu	— Ion Adrian Vlad
— Radu Alexandru Leșe	— Gheorghe Voicescu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
EMIL CONSTANTINESCU

București, 6 martie 1997.
Nr. 67.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 127*)
din 23 octombrie 1996

Viorel Mihai Ciobanu	— președinte
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Georgeta Panovicu	— magistrat-asistent

Pe rol, soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de reclamantii Lupu Onoriu și Lupu Laurean, în Dosarul nr. 971/1995 al Judecătorei Medias.

Președintele completului de judecată declară ședința deschisă.

La apelul nominal, făcut de magistratul-asistent, se constată că părțile lipsesc.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele completului de judecată acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând că este de acord cu raportul întocmit în cauză.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului constată următoarele:

Prin încheierea din 22 ianuarie 1996, pronunțată în Dosarul nr. 971/1995, Judecătoria Medias a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Excepția a fost invocată în cadrul unui proces civil de reclamantii Lupu Onoriu și Lupu Laurean, care susțin că textul art. 8 din Legea nr. 18/1991 este neconstituțional, deoarece, potrivit art. 41 și art. 42 din Constituție, dreptul de proprietate și cel de moștenire sunt garantate, iar dispoziția apreciată ca neconstituțională nu prevede că titlul de proprietate se va elibera la cererea persoanelor „interesate”. Se susține că, în lipsa acestor precizări, instanțele au interpretat diferit textul legal, în sensul că profită sau că nu profită și celorlalți moștenitori.

Punctul de vedere al instanței, exprimat în încheierea de sesizare, este acela că excepția nu este întemeiată, deoarece art. 8 alin. 3 din Legea nr. 18/1991 prevede că stabilirea dreptului de proprietate se face, la cerere, prin eliberarea unui titlu de proprietate în limita unei suprafețe minime de 0,5 ha pentru fiecare persoană îndreptățită, formulare care nu poate da loc la interpretări diferite și contradictorii, textul fiind suficient de explicit.

În conformitate cu prevederile art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, au fost solicitate puncte de vedere Senatului, Camerei Deputaților și Guvernului.

Camera Deputaților, în răspunsul său, exprimă opinia că reconstituirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor sau constituirea acestui drept, așa cum sunt prevăzute în art. 8 al Legii nr. 18/1991, nu contravine dreptului de proprietate sau dreptului de moștenire, așa cum sunt consacrate și garantate de Constituția din anul 1991, întrucât, potrivit art. 41 alin. (1) din Constituție, „conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite prin lege”. Or, art. 8 din Legea nr. 18/1991 prevede că stabilirea dreptului de proprietate nu se face din oficiu, ci numai la cerere, eliberându-se titlu de proprietate pentru *fiecare persoană îndreptățită*. În cazul în care *persoana îndreptățită* a decedat, titlul de proprietate se emite, conform art. 12 alin. 3, pentru suprafața de teren determinată, pe numele tuturor moștenitorilor, urmând ca aceștia să procedeze la împărțire potrivit dreptului comun.

Guvernul, în răspunsul său, consideră că excepția este nefondată, deoarece textul art. 8 din Legea nr. 18/1991 nu numai că nu aduce vreo știrbire dreptului de proprietate, dar, mai mult, se realizează o reparație a dreptului de proprietate și de moștenire asupra pământului, drepturi ce au fost încălcate în procesul cooperativizării agriculturii.

Senatul nu a transmis punctul său de vedere.

C U R T E A,

având în vedere încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Camerei Deputaților și al Guvernului, raportul

întocmit în cauză de judecătorul-raportor, dispozițiile art. 8 din Legea nr. 18/1991, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este legal sesizată și are competența de a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate, deoarece, pe baza textelor la care se referă excepția, s-au stabilit raporturi după intrarea în vigoare a Constituției, astfel cum prevede art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992.

Spre a se demonstra neconstituționalitatea art. 8 din Legea nr. 18/1991 se invocă, în primul rând, încălcarea art. 41 din legea fundamentală, care garantează și ocroteste proprietatea, indiferent de titular. Or, reglementarea dată prin art. 8 și prin alte texte ale Legii nr. 18/1991 are ca scop reconstituirea dreptului de proprietate, sau constituirea acestuia, în favoarea foștilor cooperatori, a moștenitorilor acestora și a altor persoane care, la data intrării în vigoare a legii, nu aveau calitatea de proprietari. Dreptul de proprietate al acestor persoane este reconstituit sau, după caz, constituit, în temeiul și în condițiile legii.

Nu se poate, așadar, invoca, în aplicarea prevederilor Legii nr. 18/1991, garantarea și ocrotirea constituțională a dreptului de proprietate în persoana reclamantilor, câtă vreme aceștia nu sunt titulari ai acestui drept, calitate ce urmează a se naște ulterior, prin aplicarea legii menționate. Având ca scop reconstituirea dreptului de proprietate asupra pământului, ca o măsură reparatorie, Legea nr. 18/1991 nu poate fi considerată neconstituțională în nici unul dintre textele sale, sub cuvânt că ar știrbi, limita ori încălca dreptul de proprietate privată.

În mod asemănător s-a pronunțat, de altfel, Curtea Constituțională și în alte decizii ale sale, printre care Decizia nr. 59 din 6 iunie 1995, privind excepția de neconstituționalitate a art. 10 din Legea nr. 18/1991, definitivă prin Decizia nr. 15 din 20 februarie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 84 din 24 aprilie 1996. Astfel cum s-a arătat în decizia menționată, textul art. 10 din Legea nr. 18/1991 nu poate fi contrar art. 41 din Constituție, care se referă la garantarea și ocrotirea proprietății, „deoarece problema garantării și ocrotirii proprietății, adică aplicarea textu-

lui constituțional, se pune după reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate”.

Aceste argumente sunt, deopotrivă, valabile și în ce privește susținerea că prin art. 8 din Legea nr. 18/1991 s-ar aduce o încălcare a dreptului la moștenire garantat prin art. 42 din Constituție. Într-adevăr, dreptul la moștenire asupra terenurilor la care se referă art. 8 din lege nu are obiect până la reconstituirea, prin aplicarea legii, în persoana fostului titular, a dreptului de proprietate asupra terenurilor respective și care urmează a fi dobândite de succesorii acestuia. Legea nr. 18/1991, prin art. 8 și prin alte texte, nu numai că nu este potrivnică dreptului de moștenire garantat de Constituție, ci, dimpotrivă, creează condițiile necesare pentru ca el să poată fi exercitat, prin aceea că restabilește, pentru viitor, dreptul de proprietate în patrimoniul succesoral ce urmează a fi dobândit de moștenitori, iar normele prin care legea face efectivă exercitarea dreptului la succesiune sunt, toate, în favoarea moștenitorilor.

De altfel, problema ridicată de autorii excepției de neconstituționalitate, aceea de a ști dacă art. 8 din Legea nr. 18/1991 presupune ca fiecare moștenitor să formuleze o cerere sau dacă cererea formulată de unul dintre succesori profită și celorlalți, este rezolvată nu numai de alin. 3 al art. 8, care prevede că stabilirea dreptului de proprietate se face la cerere, ci și de art. 9 alin. 2, care obligă pe cei care au formulat cererea să anexeze o declarație, precum și de art. 12 alin. 2, care conferă beneficiul repunerii în termenul de acceptare moștenitorilor care au făcut cererea la comisie. Aceste din urmă considerații nu privesc, însă, constituționalitatea textului art. 8 din lege, ci doar pretinsa neclaritate a acestuia. Argumentul adus de reclamant în sprijinul excepției de neconstituționalitate a art. 8 din Legea nr. 18/1991, în sensul că acesta nu cuprinde o referire la faptul că titlul de proprietate se va elibera la cererea persoanelor interesate, nu ar putea fi primit nici chiar dacă s-ar pune problema completării reglementării legale, dat fiind că o asemenea precizare nu ar avea, logic și juridic, nici o relevanță. Este, într-adevăr, evident, că o asemenea cerere, ca orice altă solicitare față de o autoritate, spre a avea efecte juridice în persoana autorului, presupune ca acesta să aibă un interes.

Față de considerentele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca nefondată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de Lupu Onoriu și Lupu Laurean în Dosarul nr. 971/1995 al Judecătoriei Mediaș.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 23 octombrie 1996.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,
Georgeta Panovicu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 36

din 25 februarie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea fondului funciar nr.18/1991

Ioan Muraru — președinte
Costică Bulai — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Nicolae Popa — judecător
Romul Petru Vonica — judecător
Raul Petrescu — procuror
Georgeta Panovicu — magistrat-asistent.

Pe rol, pronunțarea asupra recursului formulat de Lupu Onoriu și Lupu Laurean împotriva Deciziei nr. 127 din 23 octombrie 1996 prin care Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 18 februarie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Federa-

și în lipsa părților, legal citate, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 25 februarie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 127 din 23 octombrie 1996, Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de Lupu Onoriu și Lupu Laurean în Dosarul nr. 971/1995 al Judecătorei Medias.

Pentru cele arătate și în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că recursul declarat de Lupu Onoriu și Lupu Laurean împotriva Deciziei nr. 127, pronunțată de Curtea Constituțională la 23 octombrie 1996, este nul, nefiind motivat.

Definitivă.

Pronunțată în ședința din 25 februarie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Georgeta Panovicu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 27

din 11 februarie 1997

referitoare la excepțiile de neconstituționalitate a dispozițiilor
art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Raul Petrescu	— procuror
Florentina Geangu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursurilor formulate de Glod Florica (Dosarul nr. 110C/1996), Bejenar Ecaterina (Dosarul nr. 113C/1996), Tarik (Goinea) Speranța Eugenia (Dosarul nr. 118C/1996), Crinteanu Cristina (Dosarul nr. 127C/1996) și Țandreu Aristița-Valeria (Dosarul nr. 137C/1996) împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996*).

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 4 februarie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților, legal citate, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru 11 februarie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin încheierile din 27 martie 1996, 11 aprilie 1996, 17 mai 1996, 24 mai 1996 și 5 iunie 1996, pronunțate în dosarele nr. 2.410/1995, nr. 3.212/1995, nr. 3.521/1995, nr. 2.002/1995 și nr. 1.160/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ridicate de Glod Florica, Bejenar Ecaterina, Tarik

Împotriva acestei decizii Lupu Onoriu și Lupu Laurean au declarat recurs.

Curtea constată că, față de prevederile art. 16 și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, precum și ale art. 101 alin. 1, art. 102 alin. 1 și ale art. 303 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă, recursul, deși introdus în termen, nu a fost motivat.

Potrivit art. 306 alin. 1 din Codul de procedură civilă, recursul este nul, dacă nu a fost motivat în termenul legal.

Cercetând decizia, potrivit art. 306 alin. 2 din Codul de procedură civilă, instanța nu a reținut nici un motiv de recurs de ordine publică pe care să-l invoce din oficiu cu privire la decizia care face obiectul recursului.

(Goinea) Speranța Eugenia, Crinteanu Cristina și Țandreu Aristița-Valeria.

Prin Decizia nr. 110 din 8 octombrie 1996 Curtea Constituțională a respins, ca vădit nefondate, excepțiile de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă și a constatat că excepțiile privind dispozițiile art. 330¹ din același cod sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993. Soluția s-a fundamentat pe Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, și pe Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, definitivă, ținând seama de obligativitatea, în temeiul art. 145 alin. (2) din Constituție, a deciziilor Curții Constituționale.

Împotriva acestei decizii au fost declarate, în termen legal, recursuri în dosarele Curții nr. 110C/1996, nr. 113C/1996, nr. 118C/1996, nr. 127C/1996 și nr. 137C/1996.

În Dosarul nr. 110C/1996 a declarat recurs Glod Florica, pentru următoarele motive:

— violarea dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, raportat la dispozițiile art. 23—26 din lege. Completul de judecată a interpretat greșit dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, când a respins excepția sa ca inadmisibilă, invocând deciziile Curții Constituționale nr. 107/1994, nr. 92/1995 și nr. 96/1996 și susținând că nu sunt elemente noi care să justifice schimbarea soluției. Completul de judecată nu a ținut seama de principiul că judecătorii oricărui complet de judecată pot să îndeparteze o interpretare juridică dintr-o decizie definitivă a altui complet de judecată din cadrul Curții;

— completul de judecată a împărțit perioada de aplicare a art. 330¹ din Codul de procedură civilă în două perioade: a) hotărârile pronunțate până la 26 iulie 1993, pentru care textul art. 330¹ este neconstituțional; și b) hotărârile pronunțate după 26 iulie 1993, pentru care textul își păstrează valabilitatea, întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice schimbarea soluției;

— interpretarea dată textului de lege este eronată, deoarece nu s-a sesizat că dispoziția privind introducerea recursului în anulare oricând, adică nelimitat, în civil, „după bunul plac” al procurorului, încalcă principiul neretroactivității, reglementat de Constituție;

— s-a încălcat principiul egalității părților în proces, întrucât s-a dat dreptul procurorului general să folosească în exclusivitate o cale de atac, deși procurorul nu a fost prezent la nici o fază a procesului;

— prin modul cum a rezolvat excepția de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a încălcat o serie de convenții internaționale ratificate de România: Declarația Universală a Drepturilor Omului din anul 1948, pactele internaționale privind drepturile civile, politice și economice ale omului elaborate de O.N.U. și ratificate de România în anul 1974 și Convenția europeană a drepturilor omului.

Recursurile declarate de Bejenar Ecaterina, Tarik (Goinea) Speranța Eugenia și Crinteanu Cristina, în dosarele nr. 113C/1996, nr. 118C/1996 și nr. 127C/1996, au un conținut identic, întemeindu-se pe următoarele motive:

— decizia atacată este nelegală, întrucât art. 330¹ din Codul de procedură civilă, care dă dreptul exclusiv procurorului general de a introduce recurs în anulare oricând, creează o inegalitate evidentă între părțile din procesul civil și parchet, ceea ce este de natură să încalce prevederile Constituției;

— textul, prin conținutul său, afectează stabilitatea raporturilor sociale și juridice, deoarece, în condițiile prevăzute de lege, o hotărâre judecătorească nu va fi pe deplin irevocabilă, ceea ce este inadmisibil;

— prin decizie se înfrânge și principiul instituit de art. 128 din Constituție, deoarece, prin folosirea preferențială a căilor de atac de către Ministerul Public, se vatamă interese majore ocrotite de Convenția europeană a drepturilor omului și stabilitatea raporturilor juridice și sociale.

În Dosarul nr. 137C/1996 a declarat recurs Țandru Aristița-Valeria pentru următoarele motive:

— dispozițiile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, care permit procurorului general de a ataca cu recurs în anulare o hotărâre judecătorească irevocabilă, fără a se stabili un termen, creând astfel o inechitate în raport cu ceilalți participanți în procesul civil și perturbând stabilitatea raporturilor juridice, violează prevederile art. 1 alin. (3), art. 15, art. 16, art. 41 alin. (1) și ale art. 135 alin. (1) din Constituție.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepțiile au fost respinse ca vădit nefondate, s-au solicitat punctele de vedere ale celor două Camere ale Parlamentului și al Guvernului.

În punctul său de vedere, Guvernul consideră că excepțiile de neconstituționalitate a prevederilor art. 330, art. 330¹, art. 330² și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă au în vedere promovarea recursului în anulare numai pentru motive strict determinate, în scopul apărării anumitor valori generale, ce exced interesului părților, cum este respectarea principiului constituțional al separării puterilor în stat.

Dispozițiile speciale privind recursul în anulare, ca și regulile de desfășurare a activității de judecată, în general, își au temeiul în prevederile de principiu ale art. 125 și 128 din Constituție, potrivit cărora atât competența și procedura de judecată, cât și căile de atac exercitate de părțile interesate ori de Ministerul Public sunt stabilite de lege. Ca urmare, prevederile referitoare la recurs în anulare nu

pot fi considerate neconstituționale. În consecință, se apreciază că recursurile introduse împotriva Deciziei nr. 110/1996 sunt neîntemeiate.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul judecătorului-raportor, prevederile art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Recursurile sunt neîntemeiate, pentru că asupra criticilor formulate privind neconstituționalitatea dispozițiilor art. 330 și ale art. 330¹ din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii și au putere numai pentru viitor, așa cum se reține și în decizia atacată.

Prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996 Curtea a statuat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale. Excepțiile de neconstituționalitate privind aceste prevederi legale au fost respinse în mod întemeiat, la judecata în fond, când s-a constatat că nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea acestei soluții.

Cât privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, definitivă și obligatorie, Curtea Constituțională a modificat Decizia nr. 73/1996 prin care se respinseseră excepțiile de neconstituționalitate a acestor prevederi și a decis că acestea sunt neconstituționale în măsura în care se aplică hotărârilor judecătorești pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993. Față de această situație, prin decizia recurată au fost respinse excepțiile de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, ținând seama și de practica constantă a Curții, conform căreia o prevedere declarată neconstituțională printr-o decizie definitivă a Curții nu mai poate face obiectul unei noi excepții.

Cele arătate reprezintă considerente comune pentru toate recursurile.

Referitor la susținerea din recursul declarat de Glod Florica, în sensul încălcării, prin art. 330¹ din Codul de procedură civilă, a principiului egalității părților în proces, se constată că Ministerul Public — prin procurorul general, în calitate de reprezentant al intereselor generale ale societății — poate exercita oricând recursul în anulare, dar nu în mod discreționar, ci în condițiile legii, pentru apărarea intereselor generale.

Nu se motivează în recursul formulat ce anume texte din convențiile internaționale ratificate de România au fost încălcate. În Decizia nr. 96/1996, la care face trimitere decizia recurată, Curtea Constituțională a constatat că s-au respectat cerințele art. 6 pct. 1 din Convenția europeană a drepturilor omului privind soluționarea cauzelor într-un „termen rezonabil” și principiul egalității părților înscris în art. 16 alin. (1) din Constituție.

De asemenea, recursurile declarate de Bejenar Ecaterina, Tarik (Goinea) Speranța Eugenia și Crinteanu Cristina, care au același conținut, nu sunt întemeiate. Exercitarea recursului în anulare nu este de natură să aducă atingere principiului înscris în Constituție privind egalitatea cetățenilor în fața legii și nici stabilității raporturilor juridice. Acest principiu privește egalitatea cetățenilor în fața legilor și autorităților publice și nu egalitatea de tratament juridic a acestora, în raport cu cel aplicat autorităților publice. Această egalitate nu exclude, ci chiar implică un tratament diferențiat, ținând seama de natura activităților publice și de atribuțiile acestora. Ministerul Public este o astfel de autoritate care exercită atribuții și nu drepturi subiective. Pe de altă parte, așa cum s-a reținut în Decizia

nr. 73 din 4 iunie 1996 a Curții Constituționale, egalitatea cetățenilor în fața instanțelor și dreptul la un proces echitabil nu pun în discuție necesitatea garantării, pentru toate părțile dintr-un proces, a dreptului de a exercita toate căile extraordinare de atac împotriva hotărârilor judecătorești.

În legătură cu autoritatea lucrului judecat și stabilitatea raporturilor juridice recunoscute prin hotărârile judecătorești pronunțate, este de observat că acestea nu sunt principii constituționale, dar, chiar dacă s-ar face abstracție de acest

lucru, este de reținut că hotărârile pot fi atacate și prin alte căi extraordinare de atac, cum ar fi contestația în anulare și revizuirea; faptul că pentru recursul în anulare regimul termenului este diferit nu înseamnă că prin aceasta textul ar deveni neconstituțional.

Cât privește recursul declarat de Țandreu Aristița-Valeria, se constată că sunt reiterate motivele invocate la judecata în fond, care au fost avute în vedere la soluționarea excepției, neexistând temeiuri pentru a se reveni asupra celor statuate prin decizia recurată.

Pentru cele arătate și în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, ale art. 13 alin. (1) lit. A.c), ale art. 25 și ale art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursurile formulate de Glod Florica, Bejenar Ecaterina, Tarik (Goinea) Speranța Eugenia, Crinteanu Cristina și Țandreu Aristița-Valeria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 110 din 8 octombrie 1996. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 11 februarie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR

ORDIN

privind modificarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 215/1996

În conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 152/1995 pentru modificarea și completarea unor dispoziții din Regulamentul pentru aplicarea Decretului nr. 328/1966 privind circulația pe drumurile publice și pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor în acest sector, aprobat prin Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 772/1966, astfel cum a fost modificat și completat prin Hotărârea Guvernului nr. 778/1995 și prin Hotărârea Guvernului nr. 1.085/1995,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 452/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, republicată,
ministrul transporturilor emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 2 din Ordinul ministrului transporturilor nr. 215 din 2 iulie 1996, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 169 din 30 iulie 1996, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Interdicțiile de circulație care se dispun prin prezentul ordin se vor aplica numai pe următoarele sectoare de drum european:

• E 60 Brașov — Centura Vest Ploiești — București, în tot timpul anului;

• E 60 București — Urziceni — Slobozia — Hârșova — Constanța, în perioada 1 iunie — 15 septembrie a fiecărui an.“

Art. II. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin se ridică interdicțiile de circulație pe următoarele sectoare de drumuri europene:

• E 60 Oradea — Cluj-Napoca — Târgu Mureș — Sighișoara — Brașov;

• A 1 Autostrada București — Pitești;
• E 70 pe tronsonul Pitești — Slatina — Craiova — Drobeta-Turnu Severin;

• E 85 pe tronsoanele București — Giurgiu și Urziceni — Buzău — Focșani — Bacău — Fălțiceni — Suceava;
• E 68 pe tronsonul Arad — Deva — Sebeș;
• E 81 pe tronsonul Sebeș — Sibiu — Râmnicu Vâlcea — Pitești.

Art. III. — Departamentul transporturilor rutiere din Ministerul Transporturilor și Regia Autonomă „Administrația Națională a Drumurilor din România“ vor asigura aducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin, iar Direcția generală de integrare europeană și relații internaționale din Ministerul Transporturilor îl va face cunoscut celor interesați în străinătate.*)

Art. IV. — Prezentul ordin intră în vigoare după 15 zile de la data publicării lui în Monitorul Oficial al României.

Ministrul transporturilor,
Traian Băsescu

București, 26 februarie 1997.
Nr. 84.

*) Denumirile departamentului și direcției generale din Ministerul Transporturilor sunt cele prevăzute în structura organizatorică a ministerului, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 44/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 33 din 7 martie 1997, după care a fost abrogată Hotărârea Guvernului nr. 2027/1994.

MINISTERUL FINANTELOR

O R D I N
pentru modificarea și completarea Normelor metodologice nr. 15.901/1996
de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1996
privind acordarea unor îlesniri referitoare la majorările de întârziere

Ministru de stat, ministrul finanțelor,
 având în vedere prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/1997 pentru modificarea Ordonanței Guvernului nr. 13/1996 privind acordarea unor îlesniri referitoare la majorările de întârziere, aprobată prin Legea nr. 102/1996, și în baza dispozițiilor art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 449/1994 privind organizarea și funcționarea Ministerului Finanțelor, republicată,
 emite următorul ordin:

Art. 1. — Normele metodologice nr. 15.901/1996 de aplicare a prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 13/1996 privind acordarea unor îlesniri referitoare la majorările de întârziere, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 41 din 27 februarie 1996, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Punctul 1 alineatul 1 va avea următorul cuprins:

„1. Potrivit art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 13/1996, denumită în continuare *ordonanță*, aprobată prin Legea nr. 102/1996, modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 2/1997, se amână la plată, până la data de 31 martie 1997, majorările de întârziere datorate de către persoane juridice, indiferent de modul de organizare și de forma de proprietate, precum și de către persoane fizice, pentru neplata la termenele legale a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor venituri datorate bugetului de stat, bugetului trezoreriei statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale și bugetelor fondurilor speciale, calculate până la 31 decembrie 1995 și neachitate până la 31 ianuarie 1996.“

2. Punctul 7 va avea următorul cuprins:

„7. Dacă debitele restante la 31 decembrie 1995, reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri cuvenite bugetului de stat, bugetului trezoreriei statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale și bugetelor fondurilor speciale, se achită în perioada 1 ianuarie — 31 martie 1997, majorările de întârziere aferente se reduc cu 50%.

În cazul în care debitul restant care a generat majorările de întârziere se plătește parțial în anul 1996, iar restul se achită până la 31 martie 1997, majorările de întârziere amânate la plată se vor reduce cu 50%.“

3. La punctul 14 alineatul 1 liniuța întâi se adaugă litera d), care va avea următorul cuprins:

„d) 50% din majorările de întârziere datorate la 31 decembrie 1995, precum și 50% din majorările de întârziere aferente debitelor restante la 31 decembrie 1995 calculate pentru perioada 1 ianuarie — 31 decembrie 1996, urmând ca aceste sume să fie înregistrate la cheltuieli excepționale și reflectate în bilanțul contabil pe anul 1996.“

4. Punctul 14 alineatul 1 liniuța a doua va avea următorul cuprins:

„— în anul 1997, în condițiile în care debitele restante la 31 decembrie 1995 vor fi achitate până la 31 martie 1997, se va proceda astfel:

a) se vor scădea din evidență, prin creditarea contului 8038, majorările de întârziere rămase în soldul contului 8038 „Alte valori în afara bilanțului“ la 31 decembrie 1996, precum și 50% din majorările de întârziere calculate de la 1 ianuarie 1997 până la data plății;

b) se va înregistra pe cheltuieli excepționale și se va reflecta în rezultatele economico-financiare ale lunii în care a fost făcută plata diferența de 50% reprezentând majorările de întârziere calculate pentru perioada 1 ianuarie 1997 până la data plății.

În condițiile în care debitele restante la 31 decembrie 1995 nu au fost achitate până la 31 martie 1997, majorările de întârziere rămase în soldul contului 8038 la 31 decembrie 1996, precum și cele calculate pentru perioada 1 ianuarie — 31 martie 1997, evidențiate în debitul contului 8038, se vor reactiva în conturi bilanțiere corespunzătoare și se vor reflecta în rezultatele economico-financiare la data de 31 martie 1997.“

5. Punctul 15 va avea următorul cuprins:

„15. La agenții economici care au achitat debitele prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 13/1996 până la data de 31 decembrie 1996, pentru diferențele de impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare stabilite cu ocazia controalelor efectuate de organele abilitate în acest sens în perioada 1 ianuarie — 31 martie 1997, aferente perioadei de până la 31 decembrie 1995, se calculează majorări de întârziere până la data plății acestor diferențe.

În condițiile în care aceste diferențe sunt achitate până la 31 martie 1997, majorările de întârziere aferente se reduc cu 50%.

Majorările de întârziere calculate pentru diferențele la impozite, taxe, contribuții și alte venituri bugetare stabilite de organele de control abilitate de lege în acest sens, ulterior datei de 31 martie 1997, nu beneficiază de prevederile Ordonanței Guvernului nr. 13/1996, întrucât aceasta își încetează aplicabilitatea.“

Art. 2. — Prezentul ordin se va publica în Monitorul Oficial al României.

p. Ministru de stat, ministrul finanțelor,
Dan Radu Rușanu,
 secretar de stat

București, 5 martie 1997.
 Nr. 382.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
 cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
 Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58 și 335.01.11/4028